

UZASADNIENIE

J. B. został obwiniony o to, że prowadząc działalność gospodarczą zarejestrowaną w miejscowości E., jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, w warunkach czynu ciągłego, nie wpłacał na rachunek Urzędu Skarbowego w E., w terminie do 22.02.2016 r., 21.03.2016 r., 22.04.2016 r., 20.09.2016 r., 20.10.2016 r., 21.11.2016 r., 20.12.2016 r. i 20.01.2017 r. pobranych przy wypłacie wynagrodzeń zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w miesiącach styczeń, luty, marzec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2016 r., czym naruszył przepisy art. 38 ust. 1 ustawy z 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 2032 z późn. zm.), doprowadzając do uszczuplenia należności publicznoprawnej w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych w łącznej wysokości 3.357,-zł, tj. o czyn z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Sąd Rejonowy w Elku wyrokiem z dnia 29 czerwca 2018r. sygn. akt II.W.215/18:

I. obwinionego J. B. uznał za winnego zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks skazuje go, a na mocy art. 77 § 3 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1000 (jednego tysiąca) zł.

II. przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w E. kwotę 216 (dwustu szesnastu) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług w kwocie 49,68 (czterdziestu dziewięciu złotych 68/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej obwinionemu z urzędu.

III. zwolnił obwinionego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł obwiniony, który na zasadzie art. 425 § 1-3 kpk i art. 444 kpk zaskarżył je w całości na swoją korzyść. Na zasadzie art. 427 § 1, art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec ukaranego w pkt I orzeczenia do popełnionego wykroczenia.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uchylenie zasądzonej grzywny, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona w sprawie przez obwinionego apelacja okazała się pozbawiona zasadności, a tym samym nie mogła spowodować wzruszenia zapadłego rozstrzygnięcia we wskazanej części, tj. orzeczenia o karze.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy, zgromadzone dowody poddał pełnej i wszechstronnej analizie, wyciągając z nich trafne wnioski zarówno w zakresie winy, jak i kary, słusznie uznając, iż J. B. dopuścił się czynu z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał właściwych ustaleń faktycznych zgodnych z wiedzą i zasadami doświadczenia życiowego. W sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie. Dokonał również rzetelnej, dokładnej oraz zgodnej z wiedzą i zasadami doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Lektura porównawcza motywów apelacji oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje jednoznacznie, iż Sąd Rejonowy miał na uwadze i prawidłowo, z zachowaniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego ocenił wszelkie podnoszone przez skarżącego kwestie, co w sposób logiczny i przekonujący wykazał w tym dokumencie procesowym.

W myśl art. 7 kpk organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że J. B. był świadomy ciężącego na nim obowiązku wypłaty pobranego podatku na rzecz organu podatkowego-Urzędu Skarbowego w E.. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, fakt pobytu w/w za granicą a następnie odbywanie przez niego kary pozbawienia wolności w innych sprawach (przestępstwa z art.286 § 1 kk) nie zwalniały J. B. od terminowej realizacji obowiązku opłacania obciążających go należności podatkowych. W/w mimo, że przebywał za granicą a następnie w izolacji nie zawiesił, nie rozwiązał prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej - nie wywiązywał się z ciężących na nim jako na przedsiębiorcy obowiązków. Tłumaczenia obwinionego, iż nie miał możliwości (ze względu na osadzenie) kontaktu ze światem zewnętrznym stanowiły w ocenie Sądu Okręgowego wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą w kierunku uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 77 § 3 kks jeżeli kwota niewpłaconego podatku nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Odpowiedzialność za przestępstwo (wykroczenie) z zaniechania możliwa jest tylko w wypadku naruszenia obowiązku określonego działania. Jest to przestępstwo zorientowane czasowo w tym sensie, że karalne jest zaniechanie odpowiadające czasowo obowiązkowi działania. Nie może być zatem popełnione w każdym czasie, lecz tylko w czasie, „w którym sprawca, zgodnie z obowiązkiem, powinien działać w określonym kierunku i w określony sposób”- tak jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

Przechodząc do zarzutu autora apelacji, dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonej względem obwinionego J. B. kary grzywny w wysokości 1.000 (jednego tysiąca) zł w związku z niedostatecznym rozważeniem dyrektyw jej wymiaru okazał się on być pozbawiony zasadności. Stanowisko skarżącego w tym zakresie uznać należy za błędne.

Jak stanowi przepis art. 48 § 1 kks, kara grzywny może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, chyba że kodeks stanowi inaczej.

Zauważyć trzeba, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 kpk). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (wyrok SN z dnia 21 stycznia 2003r. sygn. akt SNO 57/02). Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną i to zarówno z punktu widzenia sprawcy jak i ogółu społeczeństwa.

Określenie "niewspółmierność" oznacza "brak proporcji", czy "odpowiedniości pomiędzy czymś a czymś". Chodzi zatem o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 13.05.2015r. sygn. akt II.AKa.101/15).

Zgodnie z treścią art. 12 § 2 k.k.s. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Rejonowy, w ocenie Sądu Okręgowego, uwzględnił wszelkie okoliczności podmiotowe oraz przedmiotowe mające wpływ na wymiar kary, tj. stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu (naruszenie obowiązków podatkowych, wysokość narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej), a także względy prewencji szczególnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Należy pamiętać, iż kara grzywny winna spełniać także funkcję fiskalną, poprzez którą rekompensuje się naruszenie interesu finansowego. Na wymiar kary ma wpływ nie tylko sposób działania oskarżonego, ale także m.in. rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa.

Reasumując, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji obwinionego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał wyrok Sądu Rejonowego w Elku w zaskarżonej części w mocy.

Jednocześnie należało uwzględnić wniosek obrońcy obwinionego o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego, co uczynił Sąd Okręgowy zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

W oparciu o art.113 § 1 kks w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, Sąd zwolnił J. B. od ponoszenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.